

Drengen og sommerfuglen

Af samme forfatter

Sjælefrø 2012

Lyt 2012

Sjælekraft 2012

Sjælekald 2013

Kærlighedsbreve 2014

P. M. von Bülow

Drengen og
sommerfuglen

VERGIL

Drengen og sommerfuglen

© Poul Michael von Bülow 2017

Udgivet af forlaget Vergil, www.vergil.dk

Omslagsillustration: Britta Brønsted

Tryk: Books on Demand GmbH,

Norderstedt, Tyskland

1. udgave

ISBN 978-87-995127-6-8

Indhold

1: Den sene sommergæst	7
2: Ved søen	17
3: Et enkelt ærinde	28
4: Den store bog om sommerfugle	39
5: En familiefortælling	49
6: Hos tanten	59
7: Den første skoledag	69
8: Rejsen til den store by	80
9: Buddhas ører	91
10: Skoleudflugten	102
11: Et livsbekræftende møde	113
12: Hjem til landsbyen	123
13: I skoven	133
14: Et hæfte med blanke sider	143
15: En tidlig julegave	154
16: Drengen med sommerfuglehjertet	165

1: Den sene sommergæst

Vinteren kom pludseligt det år, så pludseligt at både mennesker og dyr døde i hobetal i frostens ubarmhjertige favntag. Flere af landsbyens gamle, der hele efteråret havde sovet i udhuse og værksteder i stedet for i deres ødelagte huse, blev fundet stivfrosne og livløse i deres senge. Ude på markerne brølede køer deres sorg ud over spædekælve, der var bukket under for nattens kulde. Og vaske-tøj måtte forsigtigt lirkes af tørresnore, så det ikke knækkede, før det blev båret ind til optøning ved kakkelovnene.

Men den hårde frost havde også sine positive sider. På ingen tid frøs de oversvømmede dele af engen til, så børnene kunne løbe på skøjter. Så lidt op ad dagen, når en sløret sol havde fået temperaturen til at krybe et par grader opad, fyldtes engen med glade børn, der løb i ottetaller, både forlæns og baglæns, snurrede rundt i piruetter og sprang buk over hinanden. De modigste udfordrede hinanden til at hoppe fra isflade til isflade, hvilket medførte en del forslåede knæ og for-

vredne ankler, når mederne under flugten fik fat i en græstue, og skøjternes ejermand ramte isen med et brag.

Blandt børnene var et tvillingepar, en dreng og en pige, der ikke alene lignede hinanden mere, end søskende almindeligvis gør, men også på det nærmeste var uadskillelige. Hånd i hånd og iført ens huer og vinterjakker svævede tvillingerne så synkront hen over isen, at tilskuere, hvis syn måske i forvejen ikke var fuldstændigt skarpt, gned deres øjne, fordi de troede, at de så dobbelt. Legende let så det ud, når bror og søster som styret af en fælles tanke satte fra, løb parallelt, cirklede og snurrede rundt, rettede ud og bremsede op, så en sky af iskrystaller stod fra skøjterne.

De andre børn forstod, at de ikke skulle løbe i vejen, når tvillingerne foldede deres talent ud, og veg til side, når parret susede forbi. Indimellem glemte nogle af børnene selv at løbe på deres skøjter, men blev bare stående på isen og fulgte beundrende tvillingerne, som så ud til at skøjte i deres helt egen verden.

Selvfølgelig var der også nogle, der ikke var lige så villige til at lade sig imponere, blandt dem en større dreng, der var kendt som lidt af en bølle. Skjult bag nogle af sine kammerater kastede han en gren ud på isen, netop som tvillingerne gled forbi i et perfekt synkroniseret sving. Pigenes ene skøjte ramte grenen, så hun mistede balancen og fløj gennem luften. Hvis flyveturen var næsten lige så yndefuld som hendes løb, var landingen

det ikke. Pigen ramte isen hårdt og i en skæv stilling, så den ene arm blev presset ind under brystkassen, og luften blev slået ud af hende.

Drengen fik hurtigt sin søster på benene igen, og efter at hun havde sundet sig lidt, skøjtede tvillingerne med et vredt blik til bøllerne så langt væk fra de andre børn som muligt. De fandt en jævn isflade et stykke borte, og her skøjtede de videre for sig selv et stykke tid endnu. Pigens brystkasse var stadig øm, og da hun trykkede sig i den ene side, fortrak hendes ansigt sig af smerte. Drengen så på hende.

“Skal vi ikke gå hjem?” spurgte han.

Hun nikkede, og de spændte skøjterne af og begyndte at bevæge sig i retning af landsbyen. Pludselig standsede drengen og bøjede sig ned.

“Se,” sagde han.

På en græstue et lille stykke fra det isbelagte engstykke sad en sommerfugl helt ubevægelig. Dens papirtynde vinger var bredt ud, som om de var stivnet midt i et vingeslag. Drengen satte sig på hug og pirkede til sommerfuglen med spidsen af sin vante. Den rørte sig ikke.

“Pas på,” sagde pigen. “Hvis du ødelægger sommerfuglen, er der en barnesjæl, der ikke kan vende hjem.”

“Hvad er det for noget sludder,” sagde drengen og så på hende. “Hvor har du hørt det?”

“Det kan jeg ikke huske. Men det er rigtigt. Hvis du ødelægger en sommerfugl, er der et dødt barn, der ikke kan komme hjem til Gud.”

“Nå, men der er altså ingen døde børn her. Så nu tager jeg den med.”

Forsigtigt knækkede drengen græsstrået, som sommerfuglen sad på, af og lagde begge dele i håndfladen på sin vante. Sammen stod de lidt og kiggede på det spinkle insekt. Et tyndt lag rimfrost dækkede sommerfuglens vinger, men man kunne godt skelne dens smukke farvetegning.

“Hvorfor sidder den her, tror du?” spurgte pigen.

“Det ved jeg ikke,” svarede drengen. “Måske havde den ikke tænkt over, at sommeren var forbi, og da den opdagede det, var det for sent.”

Så snart de kom hjem, lagde drengen sommerfuglen ned i en lille træeske med låg, som han vidste stod på en hylde ude i brændeskuret.

“Så kan du sove her, indtil det bliver sommer igen,” sagde han og stillede æsken med sommerfuglen på hylden.

Sammen lukkede de døren til skuret. Fra huset bølgede røgen op af skorstenen, og tvillingerne skyndte sig ind for at varme sig ved kakkellovnen.

De næste dage fik pigen stadig mere ondt i brystet, og på tredjedagen fik hun feber og blev lagt i seng. En stor misfarvning havde bredt sig over den side af brystkassen, hun var faldet på ude på isen. Flere fra landsbyen, som kom for at give deres mening til kende, mente, at hun havde brækket et ribben, måske flere. Febereren tog til, og selv om pigen svedte under tæpperne, rystede hun samtidig af kulde og kastede sig fra side til

side i vildelse. En grim hoste stødte til, men på grund af smerterne i brystet kunne pigen ikke hoste igennem.

“Lungebetændelse,” brummede faderen dystert og så på moderen, der vred en frisk klud op i vandfadet og lagde den på datterens brændende pande.

Der blev sendt bud efter en læge fra nabolandsbyen, men inden han kunne få tid til at komme, var pigens lidelser forbi. Faderen hakkede sig med besvær gennem den hårde jord, så hun kunne blive begravet under det store træ bag huset. En kvist fra træet, som endnu bar nogle få blade, blev lagt på den opkastede jord.

Drengen var sønderknust. For at få afløb for sin fortvivlelse løb han hid og did og var somme tider væk fra huset i flere timer ad gangen. Han ville ikke tale med nogen, heller ikke med faderen og moderen, der var bekymrede for ham, men besluttede sig for at lade ham pleje sorgen på sin egen måde.

En dag, efter at drengen længe havde strejft om på engen, hvor han havde genkaldt sig den sidste skøjtetur med sin tvillingsøster, kom han i tanker om sommerfuglen i brændeskuret. Han skyndte sig hjem og åbnede døren til skuret. Den lille trææske stod på hylden, hvor han havde efterladt den. Forsigtigt tog drengen æsken ned og løftede låget af. Sommerfuglen var væk. Der lå kun nogle halvvisne blade i bunden, som han havde brugt til at fore æsken med. Drengen

kiggede overalt i skuret, også mellem kævlerne i brændestakken, men ingen steder var sommerfuglen at se. Han løb ind i huset, hvor faderen var ved at fylde kakkelovnen med brænde, som han kort forinden havde hentet i skuret og savet i mindre stykker ude på brændebukken.

“Far, har du set min sommerfugl, den som lå i den lille æske ude i skuret?” spurgte drengen. Det havde faderen ikke.

Vinteren gik, drengen glemte alt om sommerfuglen, og efterhånden blev hans sorg over tabet af tvillingsøsteren også mere afdæmpet. Nattefrosten forsvandt, og det blev forår.

En nat i det allertidligste forår havde drengen en forunderlig drøm. Han drømte, at han løb og legede nede på engen, da en kæmpestor sommerfugl viste sig for ham. Sommerfuglen sad et stykke borte og vippede med de bløde vinger, som om den prøvede at lokke ham nærmere. Drengen vovede sig tættere på og så nu, at sommerfuglen var mange gange større end ham selv. Uden at tænke nærmere over det kravlede han op mellem dens vinger, og inden han vidste af det, var sommerfuglen lettet med ham på ryggen. Drengen klamrede sig til roden af de store vinger, der baskede og slog omkring ham. Vinden rev i hans hår og fik vandet frem i øjnene. Højere og højere fløj de, og da drengen tog mod til sig og kiggede ned, gav